

TÚLAVÁ

SO4 EOO MATÚŠ A MATKA

Pouličné lampy blikali uprostred noci. Zhasli. Ulicu osvetľovali len svetlomety prechádzajúceho auta. Svetlomety zastali v blízkosti opusteného detského domova. Zhasli a motor stíchol. Z automobilu vystúpila žena, prešla cez vylomenú bránu. Sňala z dverí latku, pridržala ich dlaňou. Vrzganie preťalo ticho prázdnej haly. Visiaci luster na moment zasvietil. Žena prevrátila očami. Zišla dolu schodiskom.

„Mat’o, vyžieraš energiu celému bloku,“ pozrela na mladíka sediaceho v tureckom sede s vystretými rukami pred sebou. Nad rukami mu žiarila jasná modrá bzučiaca guľa. Náhle zhasla a chalan otvoril oči, svietili mu do bledomodrej farby. Pozrel na ženu, ktorá okolo neho prešla.

„X?“

„Nemal by si to robit’, ešte sem niekto príde niečo riešiť.“

„X?“

„A tiež, stále sa liečiš.“

„X, ja už som zhojený.“

„Myslím, že máš istý problém, po tom, čo t’á tvoj *priateľ* nechal so mnou.“

„O tomto sme si niečo povedali,“ Martin vyskočil na nohy. Podlomili sa mu kolená, X ho zachytila.

„A zjavne máš problém držať balans.“

„Chcem ísť domov.“

„Teraz?“

„Ak teraz vyrazíme, prídeme tam nad ránom.“

„Načo? Nepočká to do rána?“

„Potrebuje ma. Moja matka, potrebuje ma.“

„Doteraz to zvládla bez...“

„To neviem, to netuším. Jasné, ale viem, že ma potrebuje.“

„Lahni si a spi,“ X prešla k dverám, ruka jej ostala nad kľučkou, „ty si mi nabil kľučku elektrikou?“

„Možno?“

„Počúvaj ma...“

„Nie, ty počúvaj mňa!“ Martinove oči stmavli a ruka mu zaiskrila, „chcem ísť domov. Teraz.“

„Nevyhrážaj sa, doplatíš na to,“ X povzdychla, „pod’.“

Martin vystúpil z auta, pozrel na ženu za volantom, tá hľadela pred seba. Povzdychla.

„Čo je?“

„Nič. Chod’. Je to tvoja matka.“

„Bola by rada, keby som t'a priviedol.“

Žena prevrátila očami a pokrútila hlavou. Prikývol.

„Je to o pár ulíc ďalej, chvíľku strpenia,“ zatvoril dvere. Vykročil popri ceste. V diaľke zbadal dvoch policajtov. Postávali na parkovisku. Zahol za bytovku. Jeho pozornosť upútal farebný grafit HEADINGPOLIS. Pokrútil hlavu a pokračoval po chodníku, pričom si skryl hlavu pod kapucňu.

Zastal nad nápisom na chodníku. Opäť to isté slovo. Povzdychol a pozrel sa na grafit na budove. Vrátil pohľad na chodník.. Po nápise ani stopa. Pretrel si oči. Vykročil ďalej, na stene zbadal nalepený papier so svojou podobizňou.

„Do pekla!“

Pomedzi bytovky videl, ako policajti kráčajú rovnakým smerom ako on. Rozbehol sa poza ďalšiu bytovku.

Chytil kľučku na zadnom vchode ďalšieho paneláku. Tľapol si po vreckách, pričom sa rozhlíadol po ulici. Prebehol na opačnú stranu budovy, kde zakopol. Zachytil ho policajt. Pomohol mu vstať, hneď na to ho zdrapil silnejšie. Priložil si k ústam vysielaciu.

„Neuveríte, koho som našiel.“

„Bravo,“ Martin pozrel na sanitku a automobil pohrebnej služby, „čo sa stalo?“

„Nepoteším t'a,“ Martin pozrel na dvere bytovky, v ktorej vyrastal. Záchranári držiaci dvere čakali, kým ďalší vynesú ležadlo von. Martin si zakryl ústa.

„N... nie, t-to n-n-nemôže...“ Martin preglgol.

„Je mi to ľúto, chlapče,“ tľapol ho po ramene. Martinovi po líci stiekla slza. Videl len zakryté telo.

„Ch-chcem ju v-vidieť?... č-či je to o-ona,“ trhol so sebou.

„Len pokojne,“ policajt mu nasadil putá a podišiel s ním k telu. Policajt kývol na sanitára. Ten odkryl tvár nebohej ženy. Martin zalapal po dychu. Vydýchol. Pohládil šedivé vlasy so zatvorenými očami.

„Prepáč.“

Martin, sediac v policajnom aute, hľadel na to ako čierne vozidlo opúšťa miestne parkovisko. Policajný rozhovor počul tlmene. Spútané ruky držal pred sebou. Poslal iskru, ktorá preletela cez púta skrz na skrz. Povzdychol. Policajti náhle pozreli do strany. Martin pozrel tým istým smerom, vrátil pohľad do kabíny, vedľa neho sedel chalan. Martin uskočil.

„Ale no,“ chalan hľadel pred seba, „snáď sa ma nebojíš?“

„Ako si sa sem dostal?“

„Presne tak ako ty odtiaľto zmizneš.“

„Čože?“

„Tak tak, rozumel si správne, zmizneš odtiaľto.“

„Sedím spútaný v zamknutom policajnom aute.“

„A predsa som sa tu zjavil. Martin, nie sme tak odlišní,“ chalan luskol prstami. Do vzduchu vyletela iskrička.

„Kto dopekla si?“

„Kamoš jedného blázna.“

„Prečo mám dojem, že viem, o kom hovoríš?“

„Lebo hovorím o Spisovateľovi.“

„A ty si čo? Editor?“

„Také niečo,“ poškrabal si spánok, „ale častejšie sám seba volám Iluzionista.“

„Typické. Najnovšie sa nikto nepredstavuje menom.“

„Ale no tak! Chcem ti pomôcť, teda... kedysi dávno som dal sľub a chcem ho dodržať.“

„Tvoj sľub zahŕňa pomôcť mi zdrhnúť?“

„Nie tak úplne,“ poškrabal si ucho, „ale ak to neurobím, tak by to bol dosť divný problém. Potrebujem, aby sa ten debil nezabil.“

„Debil, teda Spisovateľ?“ poškrabal si ucho.

Iluzionista prikývol. Žmurkol na Martina a jeho tvár zaiskrila. Vlasy trochu odrástli a zmenili farbu na zhodnú s tou Martinovou. Martinovi padla sánka.

„Raz ťa to naučím, ale teraz vypadni. Je čas zachrániť jedného nie veľmi dobrého Spisovateľa.“

„A ako to mám asi urobiť?“

„Sústred sa na miesto, kde sa chceš zjaviť. A pohni si.“

Martin pokrútil hlavou, v mysli si predstavil parkovisko, kde stojí auto s čakajúcou X.

PRASK.

Zapišťalo mu v ušiach a cítil vo svojom tele prúdiť energiu.

X na neho zhrozene pozrela cez sklo automobilu. Obzrel sa za seba.

„Čo doriti?“ X vyskočila z auta, „kde si sa tu vzal dopekla?“

„No, to je kúsok komplikované,“ pozrel do zeme a opäť za seba.

„Komplikované?“

„Vidíš tam ten strom,“ ukázal na najbližší a nechal ju nech tam obráti pohľad. Pomyslel naň a stál pri ňom.

X čupela chrbtom opretá o auto a rukou sa držala kľučky.

„Už to nikdy nerob,“ vstala, vlasy mala strapaté.

„To som nechcel.“

„Kopeš, au,“ prešla si vlasy rukou, „čo sa tam stalo?“

„Ehm. Moja....“ pozrel do zeme, „mama... uhm... umrela,“ po líci mu stiekli slzy.

„Ou,“ X k nemu podišla a objala Martina v tuhom zovretí. Vzlykal na jej ramene.

„N-nebol som tu...“

„Nemôžeš za to. Dobre. Hlavne ma nekopni,“ nechala Martina nech ju tiež stisne.

„A-ale... bol tu Erik,“ Martin pustil X a tá mu venovala spýtavý pohľad.

„Vravel niečo v tom zmysle, že chce pomôcť Spisovateľovi.“

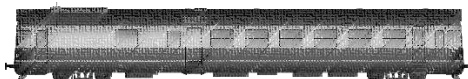
„Uhm.“

„A vraj mám ísť do Headingpolis. Čo to vôbec je?“ utrel si slzy spod očí.

„Mýtické mesto. Z legendy.“

„Čo to?“

„Raz mi o tom hovoril jeden chalan vo vlaku, veľmi dávno. Veľmi veľmi dávno.“
„Vieš ho kontaktovať? Mohol by vedieť, ako sa tam dostaneme.“
„Nemyslím si, že to *mesto* je skutočné. Aj keď splietal niečo s prepadnutím do nášho sveta...“
„Ale je to jediné vodítko, čo teraz mám.“
„Najskôr áno. Vrátime sa do Žiliny a pozrieme, či nemám jeho vizitku.“

Skrinky, stôl a podlahu zakrývala hrubšia vrstva prachu. Digitálne hodiny blikali s nesprávnym časom. Na zemi bol prevrätý kôš so špinavou bielizňou, rozsypanou až do chodby. Kusy špinavej bielizne ležali neďaleko topánok. Zámok umiestnený presne oproti zasúvacím dverám cvakol. Zasúvacie dvere boli podložené gumenou kačkou žltej farby. Okná boli zažltnuté a dvere do izby s posteľou otvorené. Ozvalo sa písknutie gumenej kačičky.

„Ale...“

V izbe bolo do predlžovacej šnúry zapojených niekoľko zlodejok. Všade boli vodiče k počítačom a elektronike. Po posteli ležali papiere rôzneho druhu s poznámkami a na stene visel výkres s nakresleným čipom. Z bytu sa ozvalo chrčanie vodovodu, kým zasyčala voda. Na posteli ležal aj diár a niekoľko poskladaných tričiek. Dvere zo skrine ležali opreté o stenu a polica vnútri bola zosypaná na zem. Dvere zašušťali. Na posteli skončila čierna brašna a miestnosť pretľalo cvaknutie. Ozvalo sa elektrické bzučanie. Na zemi ležal zakladač natlačený papiermi. Noha v deravej ponožke prešla okolo neho. Počítač vydal chraptivý zvuk. Na posteli pristálo tričko a zozadu skrine ruka zdvihla károvaný sveter. Z brašne vytiahla obálku. Ruka patrila mužovi, ktorý si napravil okuliare. Pozrel na svoj sveter. Bol mu tesný. Zvliekol ho a dal si na seba tričko, ktoré pred chvíľou pristálo na posteli. Otvoril obálku. Vytiahol z nej dopis a čítal.

Vyrušilo ho vyzváňanie telefónu. Potiahol po displeji zelenú ikonu.

„Áno?“

Chvíľu len počúval a prikyvoval.

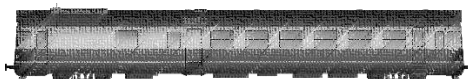
„Vy ste to dievča z vlaku...? Áno? Mám na vás otázku. Rýchlu, nebojte sa. Neviete, či som vtedy, v roku dvetisíc osem nespomínal svojho brata? Uhm, uhm. A načo potrebujete hovoriť o Headingpolis? Je to len stará báchorka,“ otočil obálku na stranu s adresátom.

Matúš Vasen

Spisovateľov 17/93

991 24

„No, ale viete o tom, že je to len... aha... no, áno, dobre, v Žiline? Fú... dobre, budem tam.“

Peter Németh: Vriace ľady

Vriace ľady sú novelou z hokejového prostredia.

Prečítajte si príbeh Gabriela Faitha, hráča juniorského tímu Ružinov Roses.

Nájdete na:

 Knizky.sk
Zadarmo tisíce kníh

Počuj, ten tvoj Matúš,“ Martin hľadel do tabletu.

„No?“

„Nie tak dávno ho pustili z lochu.“

„Čo to?“

„Bol za mrežami. Šesť rokov. Zjavne odpravil svojho najlepšieho kamaráta pri jednom z jeho experimentov. Heh, že ten kamarát sa volal Anzelm, zvláštne meno.“

„Uhm, možno preto znel tak napäto v telefóne. Ale nepôsobil ako kriminálnik. Chcel zachraňovať ľudí.“

„Možno sa niečo pokazilo.“

„Pokazilo,“ Matúš k ním pristúpil, „a teda dosralo sa toho dost'. Prepáčte. Matúš. Matúš Vasen,“ podal ruku Martinovi. Ten ju prijal.

„Martin Vyšný.“

„A áno, je to pravda s tým väzením. A žiaľ aj s Anzelmom,“ poškrabal sa za uchom, „netuším, čo presne sa s ním stalo.“

„Takže netušíš, čo presne s ním je?“

„Nie, ale kvôli tomu som dnes neprišiel. Čo potrebujete vedieť o Headingpolis?“

„Ako sa tam dostať,“ Martin odložil tablet na stôl, „a prečo ma tam poslal jeden psychopat, zachrániť druhého?“

„Ako sa tam dostať? Nemôžete...“

„lebo je to bájne mestečko,“ Martin sa pozrel na X, ktorá čakala, čo povie Matúš.

„To som nemyslel. Vy nemôžete. Ani jeden z vás odtiaľ nepochádza a ani tam nikdy nebol.“

„Prosím?“

„Amália, správne?“

„Počkat', čo?“ Martin na ňu vyčítavo pozrel, „vravela si, že netušíš ako sa voláš.“

„Nikdy to meno nevyslovuj. Nikdy,“ pozrela na Matúša, „povedz nám, ako sa tam dostať, dobre?“

„Pomenoval by som to *filter vnímania*, čiže jednoducho prehlíadnete všetky odbočky a vstupy do mesta na ktoré narazíte. Čiže ho nenájdete, až dokiaľ by ste neboli za hranicou filtra a vedeli načo sa máte pozerat'. Inak vašu pozornosť upriami opačným smerom. Ale máte šťastie. Ja vás tam viem dostať, „hodil pred X obálku s adresou.

„Ty tam bývaš?“

„Narodil som sa tam, žil som tam, zničil som to tam...“ pozrel do stola.

„Zničil?“ Martin venoval vydesený pohľad žene na stoličke vedľa.

„Anzelm, Headingpolis, známy príbeh. Len asi ho ututlali, aby sa to nedostalo mimo mesta. Aj keď tomu nerozumiem. To je jedno.“

„Takže nás tam vezmeš?“

„Nepamätám si, že by som mal brata. Pamätám si priveľmi málo, ledva si pamätám teba. Si dobrý záchytný bod. Ostatok vyzerá – no rozmazane.“

„To znie na komplikovaný problém, nechcem ho počuť,“ Martin si zakryl uši.

„Nebudem vás dlho otravovať, nevieš, čo som o ňom hovoril?“

„Niečo o tom, že ho zobrali na dáky projekt... do A.S.E.? alebo tak niečo.“

„Hmn, fajn, dobre, ďakujem, možno mi to pomôže,“ vzal obálku, „musím ho nájsť. A mám naňho veľmi veľa otázok.“

„Jasné, chápem,“ X prikývla a dala Martinove ruky dole z jeho uší, „pod, poleno.“

Martin pretočil očami a vyrzil za dvojicou ľudí, ktorí kráčali k starému autu.

„Do čoho som sa to zas namotal?“ pokrútil hlavou.

Spisovateľ hľadel na počítač v dutine pod stolíkom. Zaklopil veko, otočil kľúčom a dal si ho do vrečka. Pozrel do prázdneho priestoru Túlavej. Vzal si nachystanú tašku. Vyšiel von a zamkol motorový vozeň. Tľapol po plechu.

„Myslím, že už stačilo, nie?“ vykročil skrz koľaje k starej opustenej budove.

Pokračovanie

4. januára 2018

S04 E01 - Iluzionista

Túlavá

S04 E00 Matúš a Matka

Experimentálny literárny seriál

Napísal: Špajdy

Kontroloval: ScytheX64,

©2018 Špajdy

Dielo bolo publikované na eKnizky.sk

Dielo je produktom fikcie. Všetky postavy a udalosti sú fiktívne a podobnosť s reálnymi osobami, či udalosťami je čisto náhodná.

Napíš mi, čo si o tomto diele myslíš na [Facebook](https://www.facebook.com/spajdy)!

Zároveň ma na FB sleduj!

A tiež ma sleduj na ostatných sociálnych siet'ach a médiách ako:

@spajdyi

@spajdy_official

Špajdy

spajdy.blog.eknizky.sk

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, ale s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.

Za podporu ďakujem:

